

Herci se s tím poprali výborně, říká režisér Gazdík

Rozhovor

LUKÁŠE DUBSKÉHO

V Městském divadle Brno už režisér a herec **PETR GAZDÍK** připravil celou řadu slavných muzikálů. Nyní pro Východočeské divadlo Pardubice našel titul Pekařova žena, který byl na pardubickém jevišti uveden v české premiéře.

Jména autorů muzikálu Pekařova žena Stephena Schwartza a Josepha Steina jsou známá, ale konkrétně tento titul tak často k vidění nebývá. Jak jste na něj narazil? Přišel jsem na něj díky skladateli Stephenu Schwartzovi. Sleduji totiž zahraniční muzikálové agentury a koukám se, co napsali někteří slavní tvůrci. Většinou postupují tak, že si z konkrétního díla pustím útržky hudby a pokud mě to zaujme, tak se tím zabývám dál. Od Východočeského divadla jsem měl zadání najít nějaký malý muzikál. I když on vlastně nakonec zas tak malý není...

Čím vás ta hudba zaujala?

To nedokážu slovně popsat, zaujala mě emocionálně. Je to částečně šansonová hudba, což souvisí s tím, že se to celé odehrává ve Francii. Současně je tam přítomná i nadsázka a jemné odkazy na slavné muzikály Chorus Line či Chicago. Je to klasická muzikálová hudba, která klade velké nároky především na orchestr.

A čím je Pekařova žena zajímavá příběhově?

Je to příběh o lásce, který je především milý a veselý. Jde o takovou sondu do života jednoho městečka.

Dřív bylo na regionálních scénách obvyklé, že v muzikálech zněla jen hudba z nahrávek. Když jste tady dělal Kvítek z horroru, přizval jste k tomu i živou kapelu. Tentokrát jste postupoval stejně?

Ano, využíváme živou hudbu. Orchester je větší než u Kvítku z horroru, tentokrát je dvanáctičlenný. V dnešní době už autorská práva často ani nedovolují, aby hudba zněla z nahrávky.

Co jste měl možnost vidět Schwartzovy muzikály jako Wicked nebo The Prince of

Foto: Petr Šedivý

Egypt, jednalo se o kusy s poměrně složitými pěveckými party. Jak se s tím popasoval místní činoherní soubor?

Popral se s tím výborně. Způsob, jakým k tomu přistoupili, i konečný výsledek

jsou velmi dobré.

Projevilo se na konečné podobě inscenace, že musela být premiéra kvůli covidu o více než rok posunuta?

Myslím, že ne. My jsme si to předpřipravili, teď šlo jen o to

se k tomu emocionálně vrátit, jelikož jsem mezitím dělal několik jiných věcí. Já nejsem příliš systematický, nevytvářím si podrobnou režijní knihu, snažím se s každým dílem propojit intuitivně. Odsun o rok paradoxně znamenal, že jsme měli na zkoušení o něco méně času, protože jsem ještě musel dokončit jinou práci.

„Já nejsem příliš systematický, nevytvářím si podrobnou režijní knihu, snažím se s každým dílem propojit intuitivně.“

Šefujete muzikálovému souboru Městského divadla Brno. Kromě osvědčených hitů jako Mamma Mia! nāsazujete v Brně i muzikálové novinky, případně tituly z Německa, Nizozemska a dalších zemí. Jak na tyto ne tolik známé hry slyší diváci? Pokud je to titul komediální, tak na to samozřejmě slyší dobře. Pokud jde o muzikál, jako bylo třeba Pískání po větru, tak ti, co do divadla přijdou, jsou nadšení, ale zájem široké veřejnosti je o něco menší, než kdyby se jednalo o nějaký proslavený

titul, jako jsou například Bídníci.

Po covidové pauze se mluví o tom, že se diváci do hledišť vrací jen velmi pomalu. Máte s tím v Brně také problémy? My si nemůžeme stěžovat. Naši diváci jsou věrní, chodí k nám rádi a naši práci oceňují. I ty složitější inscenace. Já jsem teď třeba připravil specifický muzikál s názvem NE/NORMÁLNÍ. A být je to závažné téma, tak lidé chodí.

Ztvárnil jste celou řadu výrazných muzikálových rolí, ať už to byl Tony ve West Side Story, Billy Flynn v Chicagu nebo Jean Valjean v Bídnicích a mnoho dalších. Řekl byste o některé z těch rolí, že je to „srdcovka“? Na to se mě samozřejmě ledaskdo ptá, ale já to takhle prostě nemám. Snažím se s každou svou rolí ztotožnit, abych tu postavu jen nehrál, ale abych jí byl. A to pak nemůžete mít jednu postavu radši než jinou. Samozřejmě některé role představují jisté mezníky – Tony zahájil moji kariéru, za Jeana Valjeana jsem byl vyznamenan a všichni tu roli oceňovali, díky Jidášovi z Jesus Christ Superstar jsem měl zase možnost hostovat ve Vídni.